

ledes som den tilvejebragtes i 1894, forudsatte Personbanegaardens Flytning. Personlig nærer jeg heller ikke mindste Tvivl om, at man fremdeles i Administrationen nærer det Ønske, at den store samlede Plan, saaledes som den fremstillede for Rigsdagen i 1892, skal realiseres i Tidens Løb, blot stykkevis, og der kunde jo saaledes være nogen Anledning til at nære Frygt for, at Rigsdagen ved at gaa yderligere med Bevillinger til Godsbanegaardsanlægget ligesom befordrede denne samlede Plans fuldstændige Gennemførelse. Over for dette skal jeg blot sige, at dette i og for sig meget væsentlige Spørgsmaal foregribes ikke ved, hvad her sker, i stærkere Grad, end det var foregrebet i Forvejen. Tværtimod er det min personlige Overbevisning — jeg ved ikke, om jeg her tør udtale mig paa Udvalgets Vegne, men jeg tror næsten at turde det — at ved at skride til denne Udvidelse af Godsbanegaardsanlægget, efter hvilken i alt væsentlig den hele Godstrafik samles ved Kalvebodstrand, frigøres Personbanegaardsspørgsmaalet i stærkere Grad end før, saaledes at Rigsdagen, naar det kommer til Stykket, efter denne Tillægslov, staar friere over for Personbanegaardsspørgsmaalet, end den gjorde efter Loven af 1894. Det er min personlige Opfattelse af Forholdet, og i alle Tilfælde har Udvalget, samlet i Enighed, taget Forbehold imod, at den Foranstaltning, her skrides til, i nogen Maade skulde foregribe Rigsdagens Stilling over for fremtidige Afgørelser. Rigsdagen staar til den Tid, Spørgsmaalet kommer til at ligge for, fuldstændig frit i sine Overvejelser og Afgørelse deraf. Man kan sige, at det er sagt tit nok, men det er noget, der ikke kan siges for tit, thi der er ingen Tvivl om, hvor Administrationen vil hen i saa Henseende, saa Rigsdagen bør tage sine Forvaringer til enhver Tid, naar Lejlighed dertil gives. I øvrigt tør jeg maaske benytte Lejligheden — det er ogsaa nærmest noget, jeg gør paa egen Regning — til at sige, hvad jeg for øvrigt strejffede løseligt før, at det vilde være ønskeligt, om vi i en nærmere Fremtid kom til at staa over for en endelig Afgørelse af dette Spørgsmaal, saa det ikke er noget, der hænger som en truende Uvejrssky over os til enhver Tid, men at vi kom til at staa Ansigt til Ansigt dermed paa en Gang og ikke idelig og idelig over for disse stykkevise Gennemførelser, som netop derfor fordyre og udelukke en samlet Drøftelse og velordnet Ledelse af det heles Gennemførelse. Hertil skal jeg indskrænke mig og saa i

øvrigt selvfølgelig anbefale de af Udvalget stillede Ændringsforslag til Vedtagelse i det høje Ting. Der er ingen Meningsforskell om dem, saa denne Anbefaling er jo kun formelt paakrævet.

Indenrigsministeren (*Bardenfleth*):

Jeg vil bringe det ærede Udvalg min Tak, fordi denne for Statsbanerne saa overmaade vigtige Sag nu er fremmet saaledes, at jeg tør inddese en snarlig Afgørelse af Sagen. Den er jo fremmet af Udvalget paa en saadan Maade, at jeg ser mig i Stand til at tiltræde det Forslag om Ændringer, som er stillet af det ærede Udvalg. Efter den ærede Ordførers Fremstilling af Detaillerne i Forslaget behøver jeg ikke at komme videre ind paa Enkelthederne heri. Jeg ønsker heller ikke at komme særlig stærkt ind paa Sagens historiske Gang, navnlig ikke at dvæle ved Spørgsmaalet om, hvorvidt de Forudsætninger, der laa til Grund for Vedtagelsen af Loven af 8de Maj 1894, ere slaaede til eller ikke. Det er et Spørgsmaal, der under Sagens tidligere Behandling her i Rigsdagen oftere har været debatteret baade fra den ene og anden Side, og jeg tror ikke, det tjener til Sagens videre Fremgang at komme alt for dybt tilbage hertil. Jeg vil da kun sige, at dette Spørgsmaal, hvorvidt Forudsætningerne ere slaaede til eller ikke, noget afhænger af, hvorvidt man kan sige, at Administrationen var berettiget til at føle sig stillet frit over for den Opgave at foreslaa et Projekt til Godsbanegaarden. Jeg tror, at Sagen har staaet saaledes for Administrationen, at der i Samlingen 1892—93 blev stillet den den Opgave at løse dette Problem paa en bestemt Maade og inden for et nogenlunde bestemt Beløb, og at saaledes Rigsdagen ønskede sig forelagt en Plan til, hvorledes Godsbanegaarden hensigtsmæssigt kunne anlægges inden for en vis pekuniær Grænse. Det er en Selvfølge, at naar Administrationen oprindeligt har forelagt Forslag til Anlæg af en Godsbanegaard i Forbindelse med en Personbanegaard, vil Opgivelsen af denne Forening mellem Gods- og Personbanegaarden allerede nødvendiggøre betydelige Forandringer i den oprindelige Plan, og naar saa disse Forandringer ikke blot skulle indskrænkes til dem, der ere en umiddelbar Følge af Adskillelsen af Person- og Godsbanegaarden, men tillige indeholde en Begrænsning i de Fordringer, man oprindeligt har ønsket fyldestgjorte ved Godsbanegaardsprojektet, maa den Løsning, Opgaven finder, ikke fuldt kunne svare til